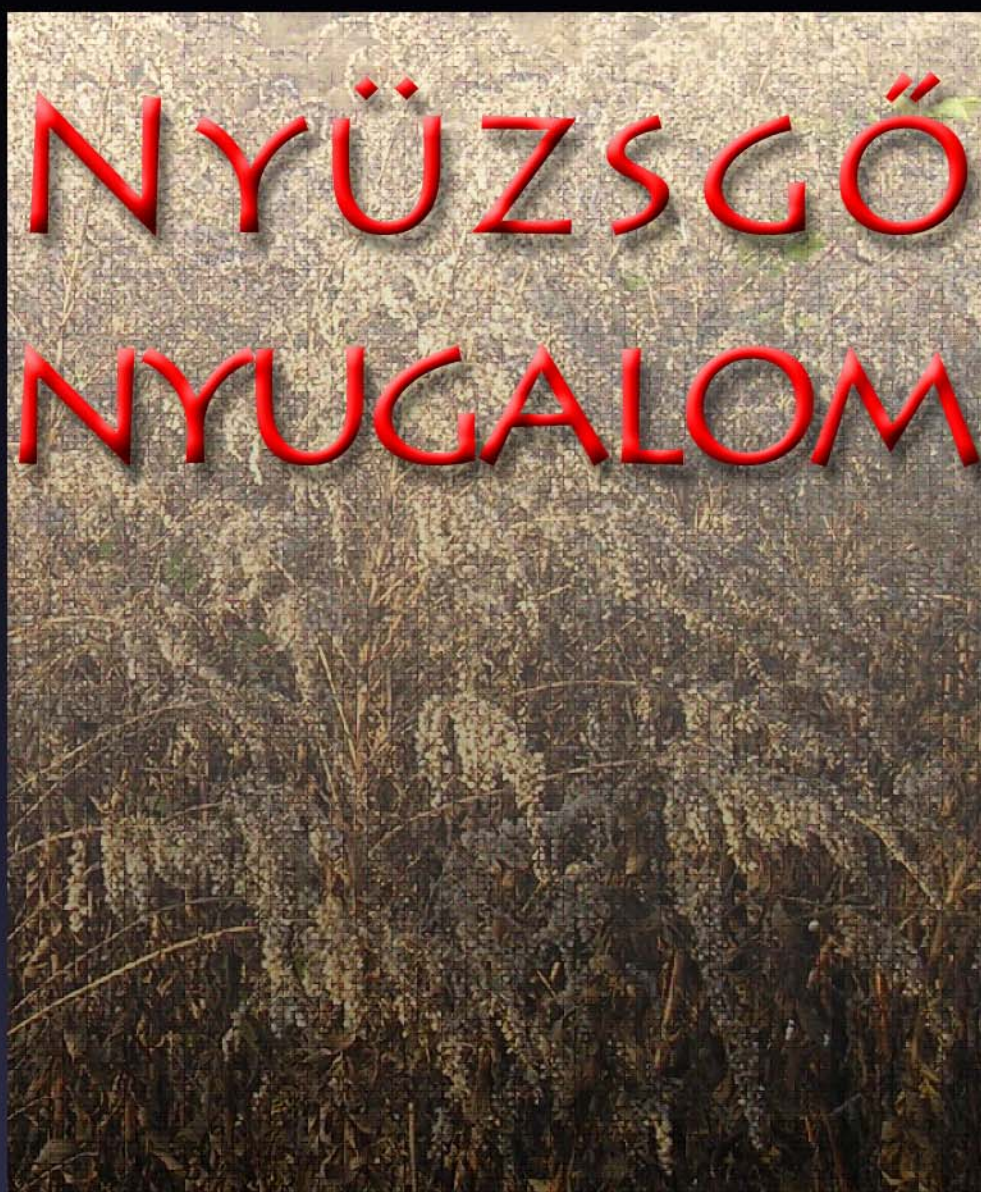

NYÍRFALVI KÁROLY

Mercator
Stúdió

Minden jog fenntartva, beleértve bárminemű sokszorosítás, másolás és közlés jogát is.

A borító Nyírfalvi Adél fényképe felhasználásával készült.

Kiadja a Mercator Stúdió
Felelős kiadó a Mercator Stúdió vezetője
Lektor: Gál Veronika

Műszaki szerkesztés, tipográfia: Dr. Pétery Kristóf

ISBN: 978-963-607-661-0

© Nyírfalvi Károly, 2009
© Mercator Stúdió, 2009

Mercator Stúdió Elektronikus Könyvkiadó
2000 Szentendre, Harkály u. 17.
www.akonyv.hu és www.peterybooks.hu
T/F: 06-26-301-549
Mobil: 06-30-30-59-489

Nyírfalvi Károly

NYÜZSGŐ NYUGALOM

Tartalom

I.....	6	[halvány erejű maszatolás]	
Hátam lehetne asztal.	7	35
Az ideális ív.....	8	[jogosnak vélt szitkaik] ..	36
Az egyik rágyújt	9	[sűrű vérű tokjai]	37
Mi kell még?	10	[karcsú lapokra]	38
Egér húz át.....	11	[a fogból kihullott]	39
Jöhettek bátran.	12	[rugalmas kérgén]	40
Mondhattam volna?	13	[szenvtelen kagylók]	41
Nem áll meg.....	14	[eső permetezi]	42
Nem érdekel semmi.....	15	[csendjével gazdagabb] ..	43
Mutáns arca van.....	16	[rámutatnak vakítóan]...	44
Sehová nem jár	17	[nyomok nem látszanak]	45
Lábait mutogatja.....	18	[unalmon túli]	46
Női költők	19	[igavonó tettei].....	47
Nem akarok	20	[a parton hagyták]	48
Most rövid mondatokkal	21	[kürtöbe szorultam]	49
Bal alsó hatos	22	[nem enged ágálni]	50
Mániája, hogy lerázzák...	23	[fényesre sürolt]	51
A lyuk helyére	24	[csúnya görbület]	52
A sorból kiszólít	25	[lassan kavargó]	53
Szíve mézédés	26	[hideg sodrony].....	54
Semmit nem ígérek	27	[egész világ].....	55
Lázam van	28		
Leszállt a köd.....	29	III.....	56
Üde tavasz	30	[házak között].....	57
II.....	31	[medrek nyomokkal]	58
[madárdal hasítja].....	32	[megint előkerült] *	59
[fröccsen a víz]	33	[lesz jó].....	61
[egymás soványka tetemét]		[csüggeteg karoddal].....	62
.....	34	[más városban].....	63
		[hirtelen ennyi]	64
		[aki elszökik]	65

[ruhából kiesem]	66
[halkan lezárul].....	67
[hagyom kicsengeni].....	68
[sötétedik]	69
[félénk test].....	70
[ahogy akarod]	71
[rozsdásodó rugók].....	72
[gödreit, határait]	73
[beteges kíváncsiságoddal]	74
[a szavak].....	75
[rám haragszik].....	76
[biztosnak vélt].....	77
[szekerem szalad].....	78
[jöjjön, aminek...]	79
[értelmüket veszítették] ...	80
[nem félhetsz]	81

I.

Hátam lehetne asztal.

Teríts rá abroszt, olvass bennem,
vagy verseket.

Naponta kétszer.
Hajnaltájt és éjfélkor.
Egyedül. Sötétben.

Meg sem szólalok:
Néma tárgyként lüktetve, észrevétlen.

Az ideális ív

Az ideális ív, az ami nincs.
Egyenes vonal alulról felfelé.
Itt-ott elhajlás.

Mint egészséges szív görbéje.
A sebesség megfelelő.
Jó nap az életre.

Az ideális ív, amiről mindenki beszél.
Senki nem látta még. Nem is fogja.

Az egyik rágyújt

Az egyik rágyújt, a másik telefonál.
Az egyik telefonál, a másik rágyújt.
A harmadik mindkettő.
A harmadik egyik sem.

Mi kell még?

Rendet rakott a konyhóban.
Felporszívózta a lakást.
Kiszórta a régi újságokat.

Rendbe rakta a kertet.
Mégsetáltatta a kutyát.
Felseperte az udvart...

Egér húz át

Egér húz át a konyhán, hol van a
macska ilyenkor?
Egyetlen villanás az egész,
réveteg szemem becsapja.

Idétlen helyzetben rossz rímek jönnek,
ott szalad az egér, hasalj le, fogd meg.

Mint afféle gyermekvers könnyed és
esetlen, mormolod magad elé,
feledd el feltétlen.

Jöhettek bátran.

Jöhettek bátran.
Nem leszek durva.

Telik néhány nap.
Telehold.

Nem.
Leszek durva.

Mondhattam volna?

Erre semmi szükség.
Lettem volna durva?
Neveletlen?

Megsértődött volna?
Sértettem volna meg?
Nem, ez így nem megy.

Tisztázni már jóval korábban.
Eszébe se jusson.

Nem áll meg

Nem áll meg a levegő remegése.
Nem áll meg a levegő.
Remeg tovább.

A levegő nem áll meg.
Remeg.

A levegő nem áll meg. Remeg.

A levegő nem áll.
Megremeg.

Nem érdekel semmi.

Az irodalom érdekel, hogy azt
meg kell tenni, és így tenni meg:
kilyukadjon a papír, mint szeme a
menyétnek ha figyel, néz az éjsza-
kába.

Semmi nem érdekel.
Semmi nem. Érdek el!

Mutáns arca van.

Lehetne férfi is az orra alatt,
a szája felett, de máshol?
De más, hol?

Sehová nem jár

Sehová nem jár. Nem megy sehová.
Élénk pulóvert húz, hever az ablaknál.
Ami kívül van, belül hordja.
Nem jár sehova. Így erősebb?

Lábait mutogatja

Lábait mutogatja. Túlhangsúlyozza.
Eszét abban hordja. Ék alakban
nyílnak, mint körzók szárai.
Köztük redők, ráncok.

Nem szép. Nem ronda. Más a célja.
De miért mutatja? És miért ne?
És miért igen?

Női költők

Női költők érdekelnek. Vagy kiknek
nincs nemük, hogy árnyékuk ne legyen.
Hogy' ne legyek árnyék? Csupasz kérdés.
Póré felelet.

Nem akarok

Nem akarok emlékezni. Minden
kihullik. Marad a végeredmény:
Nincs hála. Nincs bocsánat.

Tudom, amit nem szabadna.
Sejtem a titkot. Firkálok. Hallgatok.
Megülök egy percre. Rendezem
vonásim. Távozom.

Most rövid mondatokkal

Most rövid mondatokkal operálok.
Már, már csak szavakkal.

Szél. Nap. Fény. Vég. Alvás. Kelés.
Ha békén hagynál, mi lenne velem?
Velem mi lenne?!

Bal alsó hatos

Bal alsó hatos – hallom, ahogy mondja.
Épp harminc éve. Másik évszak. Ősz
helyett tavasz. De fordítva is lehet.

A nyelvemet majdnem átfúrta; a
kíváncsiság átka. A tömés megvan.
Keserű. Évek. Érvek.

Mániája, hogy lerázzák

Mániája, hogy lerázzák. Pedig csak választ nem ad senki. Nem tud. Hallgatnak. Múlnak az... Vagy csak kutat valami iránt, után, nem hiheti, hogy nincs, ki választ adna végre.

A lyuk helyére

A lyuk helyére kér egy verset.
Maga a fehér lyuk a vers.
A vers helyére egy lyukat képzelek.

Elvagyok vízen és kenyéren.
Elvagyok. Leszek lyuk, költemény
szabad képzelet a rés helyén.

A sorból kiszólít

A sorból kiszólít, ki szólít a sorból.
Ő beszél, mi hallgatunk.
Fordítva nem.
A sértés végtelen perce.

Szíve mézédés

Szíve mézédés, de nem ragad.
Balra dobog, jobbra a kínos csöndek.
A jótékony hallgatás másutt fészkel.

Bájolog csak, inkább rúgna ki.
Túl gyorsan történik, ha végbemegy.
Lassan sem szeretem? Az mitől függ...?

Semmit nem ígérek

Semmit nem ígérek. Mindent megteszek.
Vonzanak nyers mondatok. Így tovább.
Nem ígérek semmit, de megteszek mindent.

Lázam van

Lázam van. Nem nyitok ajtót.
Csövekben vizek csörögnek.
Görögnek szavak.

Lázam is van. Ajtót nem nyitok.
Hamar a rongyokat. A lapok eláztak.
Kék vér csorog...

Van lázam is. Nem-ajtót nyitok.

Leszállt a köd

Leszállt a köd. Kezeden zúzmara
csillog. Mikor kilépsz, még nem tudod,
amit majd láatsz, észlelsz. Észlelet.

Hamvas kávéscsésze: az ismétlődés
lágyszőnyegei. Ajándékként
egy-egy kristálytiszt csepp.

Honnan jött, hová indul: nem tudod.
Amint kilépsz, a fény elvezet a
ködbe. Meg ne fulladj.

Üde tavasz

Üde tavasz. Tarka nyár.
Higgadt ősz. Tiszta tél.
Mind szerethető. Adj nevet
nekik, becézzesd őket.

II.

[madárdal hasítja]

Jelentkezem én, ha te nem, írod,
mit tegyek, ha nincs mit szólnom, eltű-
nésemmel emelem arcod elé a
hiány fura leplét, én így jelentkezem.

A szótlanság, a hallgatás azt is
jelentheti, baj van. Vagy nem akarok
beszélni róla. Vagy nem tudok. Másképp.

Nem ölt formát az érzés. Csak motoszkál.
Lágyan havazik, és madárdal hasítja
a puha pelyheket.

[fröccsen a víz]

A sorrenden olykor változtatok,
nehogy elunjam a biztonságos
állandóságot. Követ dobok a
fazékba, fröccsen a víz.

Penész fedí a falat, mi történt
itt, míg a fonalat kerestem, hogy
visszataláljak, és rendnek nevezzem
végül a magam megtört csendjét
és mozdulatlan múltékonyságát.

[egymás soványka tetemét]

Tájsebeket ejtek a fán. A kert
nyitott, minden oldalról belátni.
Nem is táj ez már, darabka hályogkovács
módjára művelt föld.

Falu és város szűkös mezsgyéjén
lakunk itt, a csöndben sünök, macskák,
nyulak, róák kergetik egymás soványka
tetemét sínek, rögök és hantok mentén.

[halvány erejű maszatolás]

Ahogy vállam fölött a sorok közé pillant,
tekintete azt sugallja: *halvány erejű maszatolás**
a papíron.

És nem érdekes a szenvedély mértéke,
de rajtam kívül úgysem érti más a
szavak belterjes rendjét.

És ha csak magamnak készül?
Minek leírni akkor? Alig emlékszem.
Emlékezni szoktam, kivált álmatlan
éjeken.

S a lényegi különbség mikéntje is
a homályba vész.

[jogosnak vélt szitkaik]

A sor végén állok. A létra alsó
fokán. Így akartam, így alakult?

Kire háríthatnám tovább jogosnak
vélt szitkaik okát, terhét? Mindegy is.
Innen kisebbet zuhanok, ha már...

[sűrű vérű tokjai]

Fogak hullásából kiszámolni
letűnt éveink számát, hová is
hurcol a méla gondolat?

Közlekedő edények vagyunk mind
így s úgy, sűrű vérű tokjai a
folyékony elmének, csomagba zárva
illékony lelkünk.

Látom magam, megyek az utcán,
kezemben műanyag kávéscsésze,
általam teszi meg az utat innen
oda, akár a sejtjeim.

Lépek, de nem tudom hová, miképp
a néhai írógép kocsija, ahogy
megcsúszott sorváltás közben.

[karcsú lapokra]

Cédulákra írok, vékony füzetbe,
karcsú lapokra.

A megfelelő ritmusban lelépni
a járdáról, az autónak alig
kelljen lassítania.

Miért tenném? Miért ne tenném?
Álmos vagyok. Miféle ritmus? Miféle
tempó. Az életemmel játszom, hogy
felébredjek. A reggeli kávé
színtiszta szertartás.

[a fogból kihullott]

Hálóját kiveti a restség, átvált
egyik nyelv a másikba. Sosem teljes
az öröm, az égett kalács keserű,
akár a fogból kihullott amalgám,
nyomában kevéske vér.

Tegnapelőtt szivárvány járt az égen,
tehát verte az ördög a feleségét,
míg úton voltam haza, de eltévedtem,
és a nap is lement, és elállt az eső.

Egyedül álldogáltam, a szivárvány
járt eszemben, butaságomon nevetve,
hisz el sem veszttem, egész világ az
otthonom, úgyis minden illúzió,
ha úgy akarom.

A kismanó lábáját lóbálja, a
kismanó lóbáját lábálja. A
nagymanó mosolyog és hallgat.

[rugalmas kérgén]

Sosem figyel a részletekre, ujja
között elcsorognak a szálak, a
kiáramlás gyakori és túl erős,
egy adósság nyomában járok.

Testből a légbe vándorol a lélek,
elveszti tartását. Sodorja vágya,
ösztöne elemi.

Felmentést keresek persze, ha már így
alakult, húszévi barátság a sutban
egyetlen félreértés a gyengéd,
erőtlen pillanat rugalmas kérgén.

Képzavar, pénzzavar, csend, pókhálós
tétlenség, de micsoda, de miféle?

[szenvtelen kagylók]

Köztünk egy város, ezernyi kábel,
az enyém a falba torkoll, és nem
tudhatom, merre kanyarog tovább.

Köztünk egy város, hát emelje fel a
hangját, de ne gorombáskodjon, bár
mit is tehetnék?

Ha leteszem, vagy újra felhív, vagy
elhallgat, vagy makacsul csörög a készülék.

Nem veszem fel, vagy igen, de le is
csapom, félretéve durván igaz
szólamait. Elfáradtam.

Fülünknel és szájunknál szenvtelen kagylók,
köztünk egy város, együtt hallgatjuk úrnyi
közös csendünket.

[eső permetezi]

Jól vagyok, jól. Itt nekem jó. Fekszem a földön, fejemben ezernyi dolog nyüzsög, elég, ha rá gondolok, és megtörténik, végbe megy mind.

Mosolyra ingerel egy-egy felhő,
eső permetezi arcom, úgyis jó.
Most még a levegő is tiszta, ha
úgy gondolom.

Csak fekszem a földön, és történik
minden a fejemben, s az ugyanaz,
ami máshol.

[csendjével gazdagabb]

A hallgatás árnyékát hurcolja
villamosról villamosra, ujjbegyével
hasítja a forró levegőt,
kitakarja a napot, nem értem
egyetlen ki nem mondott szavát sem.

Ő csendjével gazdagabb, én a nyelvre
bíznék mindent, de két szó, két egyforma
jel sem ugyanaz.

Félhangosan megszólal, megosztja
magányát, egyik fele az övé,
a másik a hangé. És melyik a
lélek, a szolga és az úr?

[rámutatnak vakítóan]

Kitér előle, a másodikba
épp belehajol, de ha nem, az átok
szavai nőnek fenyegető kézzé
a falon, rámutatnak vakítóan
alkonyatkor is.

Bár elhatározta, este mégis
kinyitja a tévét, abból merít
érveket az életre, a megnyugvásra,
a beletörődésre.

[nyomok nem látszanak]

Bugyi és zokni a bokor tövében.
Ezt így nem értem. Két ember járt itt.
Nő és férfi. De mi történt? Vagy mi nem?

Nyugodtan távoztak, vagy megzavarták
őket? És ha igen, miben, meddig és miért?

Egyéb nyomok nem látszanak. Hevernek
feltáratlanul az emlékezet kusza
redőiben.

[unalmon túli]

Hogy tekeregnek, ahogy közénk
fúrom a kezem. Halomnyi beszáradt
dióvirág, megannyi szőrös, merev
hernyó. Már élnek, már halnak. Új forma,
új lakóhely.

A föld porzik alattuk, és kidobom
mind, mielőtt megörökíteném egy
rendezett, már az unalmon túli
képen. De miért? És miért ne?

[igavonó tettei]

Egyetlen albummal, fényképek sodró
árjával kicsit megállítani az
időt, az állandóság biztonságát.

Mire sarkall az unalom? Percek
igavonó tetteit örült, szédítő
lassúsággal megállni, hogy már nem is
érezed a távolságot.

Haladsz, de mintha mégse. Állva mulsz el,
de érzékeled hogy szép. Mit akartam?
Fellapozom, beszélni kezd. Hallgatok.

[a parton hagyták]

Douglas Couplandnek

Szarkák lepték el a várost, tolluk
csatakos, a zsebük üres. Nem kértek,
nem szálltak vállunkra, nem énekeltek.
Feltúrtak földet, füvet, tárlókat, a
szemétből ettek.

Hajnalban jöttek értük. A közeli
tóhoz kísérték őket, levették
mindenük, holtuk a vízben lelték, de
kesztyűiket mind a parton hagyták.
Így keletkezett a Kesztyűk tava.
Belátható üreg a síkon, nem
messze innen. Tán cipőhajításnyi.
Tán sapkadobásnyi. Lehetne más is
neve.

A meder kiszáradt, alján sapkák,
sálak, nadrágok, cipők. Csak a kesztyűk
maradtak ott még sokáig a parton.
Ki tudja miért? Feledhető kérdés.
Zsigerszántó hajnal.

[kürtőbe szorultam]

Bujkál bennem, olykor előjön,
arcomra ül, utálkozik, nyelvet ölt.
Meddig vigyem, és hol tegyem le?
Hol a határ, és vajon kell-e?

A csigalépcső legalján kuporgok,
akárha kürtőbe szorultam volna,
hallom lépteik, jönnek lefelé,
örülni nem tudok, lóg a fejem.

Előjön, de oly halk, épp csak nyüszít,
mint kölyökmacska, hinnék, csak eljátszom,
ahogy annyiszor már, az önsajnálat
nem meggyőző.

Ha elájulnék, hisz már lóg a fejem,
ha nem moccannék, hallgatnék, bármi
szidalmazásra, talán hihető
volna, én nem akarok, de most mégis
halkan, alig észrevétlen elmúlok.

[nem enged ágálni]

Ma nem barátaim a szavak, pőrén
virítanak a papíron, nem hagyják
kimondani maguk.

Kezem is csüggedt, nem enged ágálni,
a szavakat pótolni valamiképp.

El kell fogadnom, ma nem vagyok a
szavak barátja, elég ha csendben
félreértem őket, így gyakorolva
a megértés ripők alázatát.

[fényesre súrolt]

Ha elfoglalom, már végleg enyém, vagy
csupán a mozdulat befejeztével
testem megnyugszik néhány percre?
Indulásnak ennyi elég.

Felállítanak úgyis, a belső űr
távozásra késztet, hisz vendégként
élem saját túltervezett napjaim
is a fényesre súrolt lakásban, hol
a rend már-már a veszendő lélekről
szól egyszerűen, pusztán és nagyon
unalmasan.

Nem az idő múlik, csak a tétlenség
kusza szálkái szaporodnak az
íráson, a szavakon egyaránt.

Mi az egyik helyen nyugvópont, másutt
folytatás, mintha nem bevégeztem, de
abbahagytam volna.

[csúnya görbület]

Viselt dolgait most elfelejteném.
Azok a szörnyű színek, az elszabott
ruhák, a furcsán feszülő blúzok.
Mit akart velük?

Átkaira gondolni sem bírok, s
a csúnya görbület ajkain, rossz
pillanat, nem tehet róla.

De megszólalt, és menekülnöm kellett.
Reméltem, írok róla, és kitisztul
az emlék, de felerősödik, és
maga alá szorít, pedig szeretni
akarom, de nem megy. Nem hagyja.

[lassan kavargó]

A fenyegető szélzúgás eltűnt a készülékből. Miféle csengőhang? Nem cseng, süvít, sürget, nagyon akar valamit.

Eltűnt, nem hív többé, vagy majd másképp. Kikapcsolom. Vízbe dugom a fejem, azt képzelem, homokvárat építek a parton egy elhagyott strandon, melyet fel sem fedeztek még.

Feltámad a valódi szél, ajtót, ablakot csapkod, a lassan kavargó viharban nem működik semmi. Szunnyadnak mankóim.

[hideg sodrony]

Gyerekkori dunyhák, merre tipegtek,
hol foszlotok? Szorítanátok-e még
a matracon lágyan a hideg sodrony
felett, őriznétek-e álmaim.

Óvnátok-e titkaim, ha lerúgnálak
az ágyról, hogy a földön ráncaitokba
suttogjam a félelem okát?

Egyedül alszom, hideg takarók
között, szűrnak, mert felnöttem, pedig
a régi paplan forog lassan a szemem
előtt. Átölelt, magába zárt, süllyedt
emelkedett az egyenletes légzés
nyomán.

A huzat ráfeszült, kitöltötte a
hiánya keltette úrt. Valahol itt
vagytok, és körülöleltek, ahogy
önmagam?

[egész világ]

Tegnapelőtt szivárvány járt az égen,
verte az ördög a feleségét, míg
kocsival hazafelé utaztam, de
eltévedtem, és lement a nap, és
elállt az eső.

Magányosan, elveszve álltam, a
szivárványra gondoltam, röhögve
a butaságomon, hisz el se veszem,
egész világ az otthonom, és minden
illúzió, ha úgy akarom.

III.

[házak között]

Házak között üres terek,
házak között halott bokrok,
kopasz fák merengenek,
házak között járdák, hideg
szelek, emberarcok, szép
modellek, házak között útvesztő,
benne lassan vezekelek.
A házak egyformák és mégsem,
magam meglelem-e a réten
a házak között, a házak
között lebegve a földön,
lépkedve az égen a házak között...

[medrek nyomokkal]

A kert kihív könnyedén a házból, úgy elfárasztom magam, hogy úgy dőlök ágyba, kezem nem érinti az éjjeliszekekrényen tornyosuló könyveket. Éjjel álmomban beszélni kezdek: Szelíd vizeken ne hajózz, ellustítanak, a hirtelen viharral szemben nincs erőd. Nincsenek szelíd vizek. Szunnyadnak, mint megannyi vulkán. Kiapadnak, mint megannyi forrás. Nem is vizek. Medrek nyomokkal.

[megint előkerült] *

Megint előkerült a régi nagyító a pincéből, egész nap negatívokkal bíbelődöm. Éjszaka a felhők világosak és az ég sötét.

Más nem nagyon történt. Hiányzol. Furcsa elgondolni, hogy soha sem alszunk egyszerre. Ma erre gondoltam. Különbben napok óta először csellózom. Szerintem a zene inkább megértés, mint technika, mondta ma egy ellenőr, hogy ő is csak a munkáját végzi. Nincs igaza.

**a szöveg Bognár Péter október 25. című versének formai átírata*

[lesz jó]

Sosem teljes az öröm, kicsi
piszoknak mindig lennie kell.
Tökélyre ne törekedj, a száraz
kenyeret pirítsd meg, úgy javítható.
Egyenes utakat nem ismersz, nézd
a fákat, mily kanyarokat szelnek
ágaik, ahogy égbe törnek.
A piszkozatok feledhetőek, de
lenniük kell valahol egy távoli
zugban. Állok a napon,
kenyeremen vaj és lekvár, az
égre nézek, felhők takarják a
Holdat. Ősz van, tán későnyár.
Esni fog, úgy lesz jó.

[csüggeteg karoddal]

Vékony lapra, kis fecnire
írd fel a szót, az egyetlen,
csomagold be, és add fel
a postán a reményt...
Minek titkolózni most
már, hogy ő küld el, vagy
te szánod el magad végre?
Hagyd a léggömböt szállni egyre
fel, s maradj a földön lebegve
szárnyaddal, csüggeteg karoddal.

[más városban]

Turbuly Lillának

Egyszerűen elalszom, citromfű
meg levendula sem kell, kidob-
ható az összes altató, képek
és hangok nélküli éjszaka lesz,
nem szivárog sáros víz a padló
résein, a csillár sem jár rich-
ter-skála táncot, hiába zuhog,
halottaim nem bűjnek elő az
eső dallamára, s ha kint
eloldalog az égről a hold
farkasa, akkor úgy lesz, ahogy
rég álmodtam, felébredek egy
más városban.

[hirtelen ennyi]

Gallasz József emlékének

Ismertelek. Azt gondoltam.
De így eltűnni nagy vizek
mélyén hirtelen, ez még
tőled is sok. Nem
szakad ki belőlem sóhaj,
és nem lesz újabb óceán
a könnyekből, de elátkozom
a hullámsírt visszarévedve
azokra az évekre, amikor
gond és teher és munka
voltál, s jó lenne most is.
Fenébe a fémszárnyú zörgő,
bűgő madarakkal az éjszakában.
Hirtelen ennyi...

[aki elszökik]

Aki elszökik, menekül, aki
megszökik, szabad és nem
lelik sehol. Tettét bevégezve
felhők között jár észrevétlen,
és nem mondják ki a nevét.
Régóta nem tudják, kit és
mit űznek téveteg, szervezetlen.
Honnan indultak, hol érnek
célt? A válasz csődöt rejt,
miképp sötét felhők harmad-
napos bővízü esőt a
hirtelen éjszakában.

[ruhából kiesem]

Félálomban fejével megbil-
lenti a szélcsengőt. Így
ébreszt. Hazaértem.
Itthon vagyok hát. Álom és
ébrenlét határán nem riogatnak
szörnyek, szellemek, sápadt
hold, félénken ragyogó nap
kacsint be az ablakon. Irányuk
más, mint eddig. Hol vagyok
hát, vagy minden hajlék
otthon már, s nincs kitüntetve
egyetlen odu, zug sem.
A vándorlás romantikája
más tájakra szökött.
Észrevétlen eltévedtem.
Minden ruhából kiesem.

[halkan lezárul]

Alvókat fényképez. Ők vajon tudnak-e róla? S mit foglal magában az íratlan törvények illanó könyve? Csak a megörökítés szándéka. A tanulmányozható pillanat mikéntje. Az egyetlen, örök és oszthatatlan. Ahogy megáll a mérleg nyelve, amikor inog a lécz, a kísértés erősebb, és a lelkiismeret szeme pislogni kezd, halkan lezárul.

[hagyom kicsengeni]

Hagyom kicsengeni. Hívjon újra. Foglalt mindkét kezem. Nem akarok most épp senkitől semmit. Érjen utol, aki tud, úton vagyok, irányom az egyenes, célom a csend. Egy fa árnyéka, egy bokor mélye. Mizantróp lennék? Bezárulnak a nyitott mondatok, ha a fecniket kézbe veszi más, és csak bólogatok, az én vagyok, szökésben magam elöl, tán egy folyópartig, ami nincs. Úszni alig megy, a többi titok. Elöttem is.

[sötétedik]

Dogossy Katalinnak

Türelme határait próbál-
gatom. Elmegyek a házuk
előtt, más házak előtt is. Nem
esnek útba. Azt magyarázom
magamnak. Kinézek a kertbe,
lebukik a nap, messze a
hegy mögöt, homályba
borul a kert, a fenyőfák
ágain angyalok ülnek,
hallom szárnyuk suhogását.
Nem látom őket. Sötétedik.

[félénk test]

Alkonyi fényben sötéten ragyog
a falra préselődő árnyék.
Egy érdekes arcú csúnya ember
vár a sarkon reggelente, de
mintha szobor lenne,
esténként is, mikor megyek
haza sötétlő alkonyi
fényben páráll, gőzölög
minden szava. Alkonyi
fényben sötétlik a falba
simuló félénk test.

[ahogy akarod]

Arcom égett, izzott vörösen,
mint a rőzse, magam mögött
hagytam a helyet, nem volt ott
jó nekem, kiléptem az
ablakon, egyből az utcára,
és huss, szembe jött velem
a szégyen, de nem ismertük
meg egymást, később döböntem
rá, mi elől és hová hajtának
lábaim, a zsigeri rosszérzet
meghozta hatását. Fulladok.
Magyarázd, ahogy akarod.

[rozsdásodó rugók]

Mint rozsdásodó rugók,
lassan motoszkál, moco-rog
bennem egy-egy emlék.
A kakas ma is elkésett
felkelteni a napot, hogy
lúdbőrzik a karom, szemem
a kopogó eső láttán.
Első hajóutam során jég-
esőben kötünk ki.
Nincs múlt, nincs jelen,
a jövő még várat magára.
A legszilárdabb mozzanat
is felveszi az illanó idő alakját.
Nem fontos, de eszembe jut.
Olajozni kell, miképp a
rugókat is.

[gödreit, határait]

Mind a múltban élünk,
lehunyt szemmel emlékezünk,
szavaink, mozdulataink át-
érnek a jelenbe, s annyira
örök és állandó mind,
hogy már a képzelt jövő
darabkái. Éjszaka érkezem,
túl nagy az ágy, lankadtságom
befér a legkisebb zugba is.
Elnyúlok, mint tévelygő
örvény a városfalon.
Pedig itthon vagyok, ismerem
mosolyom gödreit, határait.

[beteges kíváncsisággal]

Mi napvilágra kerül, simogató
levegő éri, pusztulni kész,
akár az évezredek titkok,
vigasztaló rejtélyek. Temesd
el mindet, kerüljenek a
helyükre, a vétlen leletről
ne szólj másnak, fogadd
el az elme tévútjait és
görcseit, ne nézz az
égre, föld mélyén a titok,
maradjon is ott, békülj
ki beteges kíváncsisággal.

[a szavak]

Hallom nyüszögni a kismotort.
Jön a postás, kezében a
kormány, táskája ma is üres.
A másoké nem számít, az nem
érdekelhet. Tapintat, közöny
szabadon választható.
Amit nem várok, befut
gyorsan, szárazulatként
landol a ládában.
Pedig a bölcsek köve is
beférne. Akkora már a
várakozás, akár széles
pusztába kiáltott szó.
Több sebből vérzik a ház.
Gazdája tehetetlenül
telhetetlen. Ma sem
barátai a szavak.

[rám haragszik]

Rám haragszik, ha nincs
igaza, ha kilóg a lóláb, a
kapa a szájból, alkalmat-
lansága nyilvánvaló, csak
a rönk nem mozdul alóla.
Mert az nagyobb minden
józan észnél, belátásnál.
Kint van! Megvan! Megvolt!
S innen már törhetem a
fejem valami emelkedett
szón, mondaton, hátha nem
csak heg képződik a
hevenyészve telefirkált papíron.

[biztosnak vélt]

Zokniban és papucsban
halkan becsukta maga
után az ajtót, a kapuval
is alig zörgött. Tapintat
vagy észrevétlen menekülés,
hogy a kelő napot visszaverte
alsógatyája ártatlan fehérsége.
Aggódnom kellene?
A kapun túl majd utat vesz,
nem ismeri fel, amit a sötétben
még annyira biztosnak vélt.

[szekerem szalad]

Szekerem szalad, de kiáll
a rúdja. Hol, kiben akad el,
ki az kit felkoncol féktelen
erejével, mert nem ismer
határt, annyira öreg, annyira
odavan, folyton csak menne,
se ló, sem ostor nem kell oda,
csak a puszta ész, mely
nem ismer senkit, semmit.
Szekerem szalad, de kiért,
de miért, de ki ellen, mi ellen?

[jöjjön, aminek...]

Jöjjön, aminek múltnia kell,
múljon, aminek jönnie kell.

A titkolódzás gyanút kelt,
a gyanú hajsztát indít,
a hajsza félelmet szül,
a félelem felfalja a lelket,
a lélek hiánya...

Nem folytatom.

Kavics vagyok a folyóban,
kő a sivatagban. Nappal forróság,
éjszaka kietlen hideg. Hová is
szaladhatsz önmagad elől, a
tükrök megvakultak, a
folyók kiapadtak. Nem
ismerhetsz önmagadra.

Elnyűtt arcod is oly szép,
lehetne másképp is.

Múljon, aminek jönnie kell,
jöjjön, aminek múltnia kell.

[értelmüket veszítették]

Folyton anyázik. Nem tud,
nem képes, nem bír elszakadni
tőle, emlékképeit festi az
éjszakában, mindig együtt vannak,
valódi hús, mereven lebegő árnyak
a falon. Reggelre eltűnik a fal, az
árnyék, szemei karikásak, bőre zöld,
ahogy elhagyja a rövid harcok
színterét. Anyját emlegeti, a
sajátját, a másét. A felhangok
értelmüket veszítették.

[nem félhatsz]

Nem félhatsz. Nem szabad.
Szavaik úgyis elbánnak veled.
Hallgatásod is annyit ér, mint
a dübörgő félelem neszei
gyomrodban, zsigereidben.
Egyszerűen mondj nemet
nekik, cukrozd meg őket,
ülj le a legrozogább padra,
és gondolj a gödrök mélyére.
Ez itt a pokol, a kékesen
lüktető ég a föld. A felszín.
Te mindig ugyanott vagy.
Valamely részed örökké
mozog és motoszkál.
Zárd le a kutatás évadát.